

dette Andragende, men jeg haaber tillige, at Reſultatet vil blive, at den Vedkommende faar Underſtøttelse og fuldſtændig Forſørgelſe for Fremtiden; thi det forekommer mig, at Ingen er nærmere til heretter at forſøge ham end Staten, og endda maa det være haarbt for ham og Familie at ſtulle hente ſaadan Skade for Helbred og Liv, ſom han har hentet i Militæretaten. Jeg kan ikke tænke mig, at Vedkommende har lidt af nogen ſaadan Sygdom, da han blev udfkreven til Soldat og blev behandlet ſom ſaadan; men man maa forudſætte, at, hvis der var en lille Spire dertil i Begyndelſen, er den næret i meget betydelig Grad, inden han er ſluppen fri for Militærtjeneften. Men hvad jeg iſær ved denne Leilighed maa benytte Ordet til, er at lægge det høie Thing paa Siden, om det ikke var paa høie Tid at lovgive paa dette Omraade. Jeg har tidligere givet Anbydning deraf, der blev dengang ſvaret, at det ikke var længe ſiden, man reviderede vor Invalidelovgivning, og det var alſaa ikke Lovens Skyld, det var mere Administrationens Skyld, naar der var Mangler. Det kan gjerne være, men jeg er af den Mening, at ſelve vor Invalidelovgivning er meget for ſvag i ſaa Henſeende, og jeg ſkulde meget ønske, at Thinget vilde tage under Overveielſe, om det ikke ſnart kunde være nødvendigt at komme med en ny Invalidelov, ſom ubetinget faſtklog, at Enhver, ſom lider Skade i Militærtjeneften, ſkal have denne Skade erſtattet, og ikke mindſt, naar Staden er af den Beſtaffenhed, ſom man kan ſe, at den har været ved denne Leilighed. Det forekommer mig, at hverken Militæretaten eller Staten overhovedet burde lade en ſaadan Perſon gaa, uden fuldſtændig at forſøge ham i Fremtiden. Enten det nu er Familien, ſom Forſørgelſen kommer til at hvile paa, hvis den er iſtand dertil — jeg kjender ikke det Mindſte til Familien eller Perſonen, jeg veed kun, hvad jeg kan læſe mig til, og hvad jeg har hørt af den ærede Ordfører — eller det er Andre, f. Ex. Fattigforſørgelſen, finder jeg det lige galt. Jeg har taget Ordet og fremsført diſſe Bemærkninger for at viſe, at jeg for mit Vedkommende har følt mig meget ilde berørt af den Behandling, Militæretaten har fundet paſſende at byde Vedkommende, og jeg ſkulde meget ønske, at der kunde blive givet de Vedkommende et Blik om, at de ſtulle være noget mere forſigtige, med hvem de udtage og beholde til Tjenefte. Der er jo unge Folk nok her i Landet, ſom komme ind under Militæretaten, ſaa at det dog ikke er nødvendigt at plage et ſtakkels Menneſke, indtil han miſter Forſtanden. Det kan umuligt være Andet, end at man maa føle ſig ilde berørt af, at Sligt kan finde Sted. Jeg forſtaar ſom ſagt ikke den overordentlige Lver, ſom man har viiſt i dette Tilfælde; hvorfor har man ikke ladet den ſtakkels Mand ſlippe, førend han blev ſaa daarlig, ſom han blev? Jeg gjentager det, der er jo nok af unge, raſke Folk. Men naar man ikke har troet, at

man i Genhold til den beſtaaende Lovgivning havde den Pligt at give Erſtattung til den Vedkommende, tror jeg dog at kunne ſige, at det ikke vilde have voldet Utaf fra nogen Side, og at ſærlig den ærede Krigsminiſter ikke vilde have høſtet Utaf fra Representationen, naar han var kommen til os og havde forlangt Erſtattung til den Paagjældende. Det er jeg overbevist om, og det forekommer mig, at dette vilde netop have været den ærede Miniſters Pligt. Forøvrigt er det ikke min Mening at komme med en Vedreidelse til den ærede Miniſter. Det er jo muligt, at Sagen er ſalden under en tidligere Miniſter, og at det maaſte ſlet ikke er den nuværende Miniſter, til hvem Andragendet har været henviſt tidligere. Men nu er det den høitærede Miniſter, til hvem man henvender ſig, og nu ſkulde jeg meget anbefale, at ikke alene den Vedkommende ſit det temmelig tarvelige Ønſte opfyldt at ſaae fri Proces til Sags Anlæg for at komme i Beſiddelſe af denne Ret, men at vi meget mere forſtaane den Vedkommende for denne Sagsøgning og gav den Skadelidte Erſtattung, hvoraf han kunde leve i Fremtiden, i alt Falb til han havde gjenvundet ſit Helbred. Jeg ſkal ſlutte med at bede det ærede Thing at tage under Overveielſe, om det ikke er paa Tide, at vi komme til at lovgive om dette Spørgsmaal, ſaa at vi kunne ſikre Landets Sønner imod, at de i Militæretaten kom til at lide en Skade paa Liv og Lemmer, ſom vil gaa ud over dem ſelv og deres Paarørende. Er Staten ſaa ivrig for at holde Folk til Siden, for at ſaae dem til at værne Fædrelandet, ſaa maa dens Pligt ikke mindre være den at værne den Entle imod at lide en ſaadan Miſhandlung, at han ſkal bære Følgerne deraf for Reſten af ſit Liv. Det var kun diſſe Ord, ſom jeg har følt Trang til at udtale ved denne Leilighed.

Minifteren for Kirke- og Underviſningsvæſenet (Fiſcher): Det Andragende, ſom omhandles ved Indſtillingen under Nr. 8, har en eller to Gange tidligere foreligget det høie Thing, om end i en noget anden Skikſelſe. Sagen er jo den, at 14 Medlemmer, der paa Grund af, at de ikke have kunnet forene Folketirkens Lære med Hensyn til Konfirmationen med deres Overbeviſning, ere blevene erklærede for at ſtaa udenfor Folketirken, nu begjære, at Folketirken ſkal reformere ſin Lære, ſaaledes at de kunne blive iſtand til at træde ind i den igjen. Jeg vil imidlertid henſtille, om det dog ikke aabenbart er en urimelig Forbring, og om de udenfor Folketirken ſtaaende Medlemmer ikke burde overveie hos dem ſelv, om det ikke vilde være dem muligt at reformere deres Overbeviſning ſaaledes, at de kunde træde ind i Folketirken igjen, naar de ønske ſaadan. Dette forekommer mig at være den naturlige Maade at ſtulle denne Sag paa. Derſom man nu optaſter det Spørgs-